

РЕШЕНИЕ

№ 6366

гр. София, 27.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 09.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6235** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба вх.№ 53-04-288/02.05.2023г. по описа на ОДОП С. при ЦУ на НАП от Х. Т. М. с адрес – [населено място], [улица] срещу издадения на дружеството Ревизионен акт № Р-22002222002581-091-001/19.01.2023г. издаден от В. Т. Д. – орган, възложил ревизията и П. И. А. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 476/18.04.2023г. на Началник отдел“Обжалване“ в Дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, оправомощен да изпълнява правомощия на директор на Дирекция“ОДОП“ –С., съгласно Заповед №ЗЦУ-ОПР-53/01.12.2022г. на Изп.директор на НАП

В жалбата са изложени аргументи, че оспореният РА е незаконосъобразен, тъй като въз основа на събраните в хода на ревизионното производство, доказателства не може да бъде формиран извод за укрити приходи или за несъответствие между приходи и разходи. Ревизионният акт не е обоснован с безспорно доказано основание по чл.122 ал.1 от ДОПК. Релевират се доводи, че всички разходи, направени от жалбоподателя са извършени със средства с доказан произход от различни източници.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.И., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Аргументира нищожност на ревизионния акт, алтернативно незаконосъобразност, представя писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът по делото –Директора на ОДОП –С. при ЦУ на НАП оспорва жалбата

чрез процесуалния си представител –юрисконсулт Б., която смята че оспорения ревизионен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска Градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен на жалбоподателя на 30.01.2023г. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 13.02.2023г. /вх. № 94-Х-24 по описа на ТД –НАП С./. Решение № 476/18.04.2023г. на Началник отдел“Обжалване“ в Дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, оправомощен да изпълнява правомощия на директор на Дирекция“ОДОП“ –С., е връчено на 19.04.2023г. по електронен път, а постъпилата жалба срещу РА до АССГ с вх.№ 53-04-288 е от 02.05.2023г. т.е. жалбата е редовна и в срок.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002222002581-020-001 от 25.05.2022 г. е възложено извършването на ревизия на Х. Т. М.. Заповедта е връчена по електронен път на 06.06.2022 г.

Определен е обхват на ревизията –задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за периода 01.01.2015г. до 31.12.2019г.

Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22002222002581-020-002 от 06.07.2022 г. ревизиращият орган Р. Р. В.-К. е заменена с И. Т. П., двете на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т.. Със ЗИЗВР №Р-22002222002581-020-003/07.09.2022 г. срокът за извършване на ревизията е продължен до 04.11.2022 г.

ЗВР и двете ЗИЗВР са издадени от В. Т. Д., на длъжност началник на сектор при ТД на НАП В. Т., оправомощена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №ЗЦУ-1659/05.05.2021 г., Заповед №ЗЦУ-936/27.05.2022 г. на заместник изпълнителния директор на НАП и Заповед №РД-01-287 от 10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С..

Ревизията е възложена в изпълнение на Решение на директора на дирекция ОДОП С. №676/03.05.2022 г., с което РА №Р-22221721003498-091-001/04.02.2022 г. е отменен и преписката е върната за нова ревизия.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002222002581-092-001/18.11.2022 г., връчен по електронен път на 25.11.2022 г. Срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22002222002581-091-001/19.01.2023 г., издаден от В. Т. Д. - орган, възложил ревизията, и П. И. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т. ръководител на ревизията, РА е връчен по електронен път на 30.01.2023 г.

С Ревизионния акт са установени данъчни задължения за периодите 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 32 681,88 лева

/главница/, от които внесен данък в размер на 3 617,48 лв. и 14 983,83 лева /лихва/ или общо 47 665,71 лева /главница и лихва.

В хода на ревизионното производство е установено, че Х. Т. М. е местно лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ и е с постоянен адрес в [населено място], [улица]. За ревизираните периоди 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. Х. М. не е подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Ревизиращите са посочили, че жалбоподателят не е представил доказателства за наличието на пари в брой към началото на ревизираните периоди /01.01.2015 г./, поради което са приели, че към тази дата жалбоподателят е разполагал с 5 000,00 лева в брой.

Ревизиращите са установили, че от негова страна са извършвани безналични плащания в чужбина чрез ПОС терминал от негова банкова сметка, както следва: през 2015 г. - 23 404,78 лв.; през 2016 г. - 65 860,21 лв.; през 2017 г. - 150 690,01 лв.

Посочено е /по данни от информационния масив на НАП/, че Х. М. е бил назначен на трудов договор в „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД, на длъжност „касиер“ за периода от 27.04.2015 г. до 18.04.2016 г. За периода от 20.12.2016 г. до 01.02.2018 г. е назначен на длъжност „управител“.

В хода на ревизията са приобщени документи, представени от „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД по повод ревизия, приключила с РА №Р-22220217006225-091- 001 от 18.01.2019 г. Това са счетоводни документи, за периода от 2015 г. до 2017г.-оборотни ведомости, главни книги, хронологични регистри на сметки от групи 20, 30, 49, 50 и 70. След анализ на тези документи ревизиращите са формирали извод, че Х. М. не фигурира като получател на служебни аванси, с които да е закупувал стоки от името и за сметка на дружеството. Няма данни за неусвоени служебни аванси, които жалбоподателят да е връщал в брой към дружеството. Няма данни „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД да е осчетоводявало разходи за командировки или да е осчетоводявало заплащане на пари в брой към Х. М., респективно за връщане на такива пари. Видно от представените хронологични регистри, оборотни ведомости и главни книги, в счетоводството няма сметка 422 „Подотчетни лица“, от която да е видно движение на парични средства между „ИФ КЪМПАНИ“ ЕООД и жалбоподателя.

Във връзка с гореизложеното ревизиращите са формирали извод, че въпросните Плащания чрез ПОС терминал представляват разходи на Х. М.. респективно тези разходи са отразени в изготвените парични потоци за 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

При извършени насрещни проверки и на други работодатели на жалбоподателя е констатирано, че същият не е бил командирован нито в България, нито в чужбина.

Установено е, че през 2017г. и 2018г. по банковите сметки на жалбоподателя са превеждани суми от различни физически лица с основание „за дрехи“, като същите суми са приети за доходи на жалбоподателя.

В хода на извършени насрещни проверки, органите по приходите са приели, че са налице доказателства за предоставени заеми на жалбоподателя от физически лица С. З. Г., П. Ж. Б. и търговци – „Русалка тур“ ЕООД.

Констатирано е, че през 2018г. жалбоподателят е закупил имот, самостоятелен обект в сграда в [населено място], кв.Д..

При направена съпоставка между получени доходи и извършени разходи от жалбоподателя, органите по приходите са формирали извод, че са налице предпоставки за определяне на данъчната основа на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ по реда на чл. 122 - чл. 124 от ДОПК, по конкретно чл.

122, ал. 1, т.2- данни за укрита доходи и чл. 122, ал. 1, т. 7-получените доходи не съответстват на имущественото и финансовото състояние. На жалбоподателя е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК №Р-22002222002581-113-001/04.10.2022 г., е което е уведомен, че данъчната основа ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК й му е предоставена възможност да представи доказателства и да изрази становище. За 2015 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 38 723,38 лв., следствие основно на разходи в размер на 46 061,27 лв., представляващи безналични плащания чрез ПОС, извършени от Х. М.. Определена е данъчна основа на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 41 878,98 лв. /доходи от трудови правоотношения - 3 155,60 лв. и облагаем доход, определен по реда на чл. 122 от ДОПК - 38 723,38 лв./, респективно данък в размер на 4 187,90 лв., от които внесен данък - 313,56 лв. и данък за довносяне - 3 874.34 лв.

За 2016г. е установен недостиг на парични средства в размер на 72 902,85 лв., следствие основно на разходи в размер на 88 638,71 лв., представляващи безналични плащания чрез ПОС терминал, извършени от Х. М.. Определена е данъчна основа на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 88 410.47 лв. /доходи от трудови правоотношения - 10 231.85 лв. и облагаем доход, определен по реда на чл. 122 от ДОПК - 78 178,62 лв./, респективно данък в размер на 8 841,05 лв., от които внесен данък - 1 023,22 лв. и данък за довносяне - 7 817,83 лв.

За 2017 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 108 237,91 лв., следствие основно на разходи в размер на 148 661 23 лв., представляващи безналични плащания чрез ПОС Терминал, извършени от Х. М.. Определена е данъчна основа на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 133 170,06 лв. /доходи от трудови правоотношения - 13 342,15 лв. и облагаем доход, определен по реда на чл. 122 от ДОПК - 119 827,91 лв./, респективно данък в размер на 13 317,01 лв., от които внесен данък - 1 334,23 лв. и данък за довносяне - 11 982,78 лв.

За 2018 г. е установен недостиг на парични средства в размер на 52 190,55 лв., следствие основно на разход в размер на 93 605,00 лв., представляващ покупка на недвижим имот, остойностен по пазарни цени съгласно приета в ревизионното производство експертиза на вещо лице-оценител Е. К.. Определена е данъчна основа на данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 58 519,17 лв. /доходи от трудови правоотношения - 4 573,62 лв. и облагаем доход, определен по реда на чл. 122 от ДОПК - 53 945,55 лв./, респективно данък в размер на 5 851,92 лв., от който внесен данък - 456,47 лв. и данък за довносяне - 5 395,45 лв.

За 2019 г. при изготвения паричен поток не е установен недостиг.

При оспорване на РА по административен ред, решаващият орган изцяло е възприел изводите на органите по приходите и е потвърдил РА.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно –счетоводна експертиза и съдебно - оценителна експертиза, които съдят цени като обективно изготвени, обосновани след преглед на всички доказателствени източници, включително с допълнителните обяснения, които вещите лица са направили при провеждане на разпита им.

Съгласно заключението на вещото лице счетоводител, както и допълненията и поясненията направени при разпита му, експерта е констатирал, че по делото се намират ордери, въз основа на които е приело, че жалбоподателят е получил авансови отчети от „ИФ кърпани“ ЕООД. Приложени са и отчети за изразходваните средства,

като в експертизата последователно и подробно по години, вещото лице е посочило какви парични суми е получил жалбоподателят и какви съответно е отчел в дружеството. Констатирало е, че на база на счетоводни записвания в дружеството не се открива да има заприходена стока или услуга в счетоводните му регистри. Единствено в касата на дружеството има счетоводно получаване на средства и съответно отчитане на служебен аванс. От друга страна вещото лице е констатирало, че органите по приходите за периода 2018 г. -2019 г. са приели, че сумата която жалбоподателя е посочил като получен аванс за приход и съответно са я отразили в приходната част на паричния поток. За периода 2015г.-2017г. получените аванси са третираны като разход в разходната част на паричния поток.

Вещото лице оценител е изготвил заключение, относно пазарната стойност на закупеното от жалбоподателя през 2018г. право на строеж на самостоятелен обект в сграда –апартамент 13 и гараж, намиращи се в [населено място],[жк] [улица], които са съответно на апартамента /незавършено строителство/- 63 891,79 лева и на гаража 6 500,80 лева. Вещото лице е използвало за основа пазарни цени от оферти за продажба на апартаменти и гаражи с характеристики близки до тези на оценяваните обекти.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Във връзка с дължимата проверка при обжалването на индивидуалния административен акт е и разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК вр. с § 2 ДР ДОПК, която предвижда, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК. Според ал. 2 на чл. 168 АПК, съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

В конкретния случай, процесуалният представител на жалбоподателя е направил изрично искане за обявяване на нищожност на ревизионният акт, като е изложил подробни мотиви в писмени бележки.

Оспорваният в настоящото производство РА е нищожен поради следните съображения:

На първо място липсва спор, че жалбоподателят е регистрирано данъчнозадължено лице в ТД на НАП –С., постоянният му адрес се намира на територия на [населено място].

По силата на чл.8 ал.1 т.1 от ДОПК компетентна териториална дирекция на НАП, относно производствата по цитирания кодекс, освен ако не е предвидено друго е ТД по постоянният адрес на физическите лица, включително на едноличните търговци.

Според разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Законодателят в разпоредбата на чл. 112, ал. 2 ДОПК е указал кой може да издава ЗВР, а това са по т. 1 органи по приходите, определени от териториалния директор на компетентната териториална дирекция и по т 2. изпълнителният директор на НАП или определен от него заместник изпълнителен директор- за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Компетентната териториална дирекция се определя съобразно седалището на юридическото лице, постоянният адрес на физическото лице, адресът на управление

на неперсонифицираните дружества и осигурителни каси и т.н.– арг. от чл. 8, ал. 1 ДОПК, поради което и на основание чл. 7, ал.1 ДОПК актовете по този кодекс се издават от орган по приходите при съответната компетентна териториална дирекция на НАП.

Съгласно чл.10, ал.9 ЗНАП (Нова – ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 1.01.2021 г.) при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Според чл.12, ал.6 ДОПК правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Правомощията на органите по приходите по ал. 2 се осъществяват на територията на цялата страна независимо от компетентността по чл. 8.

В процесния казус оспорваният Ревизионният акт /РА/ № Р-22002222002581-091-001/19.01.2023 г. е издаден от В. Т. Д.- на длъжност началник- сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., орган, възложил ревизията и П. И. А. – ръководител на ревизията – главен инспектор по приходите в ТД на НАП В. Т.. Във връзка с оправомощаването на органа възложил ревизията със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002222002581-020-001 от 25.05.2022 г.- В. Т. Д. /на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т./ е приложена Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на Директора на ТД на НАП С., с която на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП във връзка с чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК и Заповед № З-ЦУ-1659/05.05.2021г. на Зам. изпълнителния директор на НАП е наредено функции на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК, считано от 08.11.2021г., да изпълняват служители, за които не се прилагат правилата на чл. 7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, измежду които е и В. Т. Д., органът възложил ревизията.

За доказване компетентността на възложителя на ревизията е представена заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на заместник изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК са определени органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, сред които в т.3 са вписани имената на възложителя на ревизията и ревизиращия екип, които са служители на ТД на НАП В. Т.. Със заповед № ЗЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, П. Д. Д. – заместник изпълнителен директор на НАП е оправомощен да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Съгласно приложението към заповед № З-ЦУ-936/27.05.2022 г. на зам.изпълнителния директор на НАП, служители на ТД на НАП – В. Т. следва да извършат контролното производство на Х. Т. М., за което компетентна дирекция е ТД на НАП – С.. Така възложеното ревизионно производство

приключва с издаването на ревизионен акт от органи по приходите на ТД на НАП – В. Т..

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.9 от ЗНАП, в сила от 01.01.2021 г. при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. Разпоредбата на чл. 12, ал. 6 от ДОПК гласи, че правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Правомощията на органите по приходите по ал. 2 се осъществяват на територията на цялата страна независимо от компетентността по чл. 8. Анализът на горецитираните заповеди сочи, че контролното производство е възложено със ЗВР, издадена от началник сектор „Ревизии” при ТД на НАП – В. Т., оправомощен от зам.изпълнителния директор на НАП по силата на заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г., който от своя страна е овластен от изпълнителния директор със заповед № 3ЦУ-ОПР-2/19.04.2021 г. В случая обаче в цитираните заповеди липсват мотиви, нито са представени доказателства, каква точно е необходимостта по смисъла на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, която налага органи по приходите от друга териториална дирекция, различна от тази по чл. 8 от ДОПК да извършат ревизия на лицето, чийто адрес на управление и седалище се намира в [населено място]. Именно обосноваването и посочването на причините, които налагат промяна на териториалната компетентност ще позволят на съда ефективно да осъществи контрол върху преценката на ръководителя на данъчната администрация за необходимостта от промяна на териториалната компетентност. Това налага извод, че цитираните заповеди са издадени без да са налице предпоставките за издаването им. Този извод не се променя и въз основа на представените в съдебно заседание на 09.05.2024г.от процесуалния представител на ответника писмени доказателства – докладна записка № 93-00-5429/03.11.2021г. на директора на Дирекция „Контрол“ в ЦУ на НАП до изпълнителния директор на НАП / л.204 от делото/, в която е посочена средна натовореност на органи по приходите в териториалните дирекции и тенденцията органите по приходите в [населено място] да са сред най-натоварените. Докладната записка обаче е изготвена около половин година, след Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021г. на Зам.изпълнителния директор на НАП и след Заповед № РД-01-287/10.05.2021г., на директора на ТД на НАП С., както и след издаване на Заповед за възлагане на ревизия № Р-22002222002581-020-001/25.05.2022г. /лист 33 от делото/, което означава, че не би могла да послужи като мотиви за издаването им.

По същия начин и вече около година по –късно е изготвена докладна

записка № 93-00-2957/01.07.2022г./лист 205-213 от делото/ до Зам.изпълнителния директор на НАП -Г. Д. от директора на Дирекция „Контрол“ при ЦУ на НАП –П. Д., в която е изготвен детайлен анализ на натовареността на териториалните дирекции на НАП съобразно вида на контролните производства по ДОПК.

Не само, че цитираните писмени доказателства са изготвени след издаване на процесните заповеди, което изключва възможността да се приеме, че същите са послужили като мотиви за издаването на Заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021г. на Зам.изпълнителния директор на НАП и Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП С., но и мотивите съдържащи се в тях, както и изводите направени в същите да се приложи разпоредбата на чл.12 ал.6 от ДОПК, поради наличие на неравномерна натовареност на органите по приходите в различните териториални дирекции противоречи на разпоредбата на чл.112 от ДОПК и на чл.8 от ДОПК.

Д. на правомощия от заместник изпълнителния директор към орган по приходите от териториална дирекция, която не е териториално компетентна спрямо ревизираното лице противоречи на нормата на чл. 112, ал.2 от ДОПК, в която изрично е посочено, че ревизията може да се възлага от: 1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или от 2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Ето защо изпълнителният директор или негов заместник, които са органи по приходите, могат да възлагат ревизия по отношение на данъчно задължени лица на територията на цялата страна, но така цитираната разпоредба не допуска възможност те да делегират правомощията си към конкретни органи по приходите от съответна ТД на НАП. В съдържанието на цитираната разпоредба не се сочи друго лице, различно от изпълнителния директор или негов заместник да има правомощието да възлага ревизии по отношение на всички лица, независимо в коя териториална дирекция е седалището им или постоянният им адрес, а конкретните органи по приходите в съответната ТД на НАП, компетентни да възложат ревизионно производство се определят от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Анализът на цитираната разпоредба сочи, че дадените правомощия в чл. 112, ал.2, т.2 от ДОПК са изрична компетентност на изпълнителния директор или негов заместник, предвид което те не могат да бъдат предоставяни другиму. В този смисъл е Решение № 26/04.01.2024 г. по адм. д. № 5816/2023 г., VIII Отд. на ВАС, Решение № 176 от 09.01.2024 г. по адм. д. № 6611/2023 г., VIII Отд. на ВАС, Решение № 2675/06.03.2024г. по адм.дело №7618/2023г. по описа на ВАС, I-во отд., Решение № 4334/09.04.2024г. по адм.дело № 9520/2023г. по описа на ВАС, VIII отд. Решение № 2131/22.02.2024г. по адм.дело № 6767/2023г. по описа на ВАС, I отд., Решение № 3492/21.03.2024г. по адм.дело № 9473/2023г. по описа

на ВАС, VIII отд./

Изложеното има за последица нищожност на ревизионния акт, тъй като е издаден от некомпетентни органи по приходите от ТД на НАП-В. Т. и в този смисъл аргументите, изложени в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя са изцяло основателни.

Наред с това, обстоятелството, че директорът на ТД на НАП- С. със Заповед №РД-01-287/10.05.2021 г. е наредил функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 ДОПК, считано от 10.05.2021 г. да се изпълняват от поименно изброени служители, посочени в Заповед №З-ЦУ-1659/05.05.2021 г. на Заместник-изпълнителен директор на НАП /за които не се прилагат правилата на чл.7, ал.1 и чл.8 ДОПК/, измежду които и В. Т. Д. на длъжност- Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т., не може да обуслови надлежна компетентност на органа да възлага ревизии и по отношение на жалбоподателя доколкото Директорът на ТД на НАП- С. не притежава правомощия да определя органи по приходите, които са от друга териториална дирекция да могат да възлагат ревизия на субекти, чиято териториална дирекция е [населено място]. От друга страна по аргумент от чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии следва да бъде определен от териториалния директор на ТД на НАП С. /за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на длъжност като такива към друга териториална дирекция- ТД на НАП В. Т. и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП С. - аргумент и от чл. 11 ЗНАП. В тази връзка по силата на цитираната заповед на Директора на ТД на НАП С., не е предоставена надлежно компетентност за възлагане на ревизии на жалбоподателя.

Липсата на териториална и материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт, както и липсата на доказателства за компетентност на лицата, които са участвали в ревизионното производство го прави нищожен, защото в най- общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси. Т.е. компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание при оспорване на административните актове- чл.146, т.1 АПК. В случая се касае за порок, който не може да бъде отстранен. За наличието му съдът следи служебно независимо от това дали жалбоподателят се е позовал на него. При констатиране на порок, водещ до нищожност на обжалвания акт, нищожността следва да бъде обявена с решението на съда, тъй като преценката за това е част от предметните предели на съдебната проверка - чл. 172, ал. 2 от АПК.

Предвид изложеното, оспорваният РА следва да бъде обявен за нищожен и на основание чл. 160, ал. 5 ДОПК, вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да бъде изпратена на компетентния административен орган– директора на Териториална дирекция на НАП– С., за произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл.161 ал.1 от ДОПК, разноски се дължат на жалбоподателя, които са претендирани с жалбата и са в общ размер на 1141,80 лева – от които 10 лева за заплатена държавна такса, 631,80лв. депозит за съдебно –счетоводна експертиза и 500 лева депозит за съдебно –оценителна експертиза.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт № Р-22002222002581-091-001/19.01.2023 г. издаден от В. Т. Д. – орган, възложил ревизията и П. И. А. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 476/18.04.2023г. на Началник отдел“Обжалване“ в Дирекция „ОДОП” - [населено място] при ЦУ на НАП, оправомощен да изпълнява правомощия на директор на Дирекция“ОДОП“ –С., съгласно Заповед №3ЦУ-ОПР-53/01.12.2022г. на Изп.директор на НАП.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – Д“ОДОП“ –С., да заплати на Х. Т. М. с ЕГН [ЕГН] сумата от 1141,80 / хиляди сто четиридесет и един лева и осемдесет стотинки /лева разноски по делото.

ИЗПРАЩА, на основание чл. 173, ал.2 от АПК, вр. чл. 160, ал.5 от ДОПК, делото като преписка на директора на Териториална дирекция на НАП– С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: